

ներումը, հեռու, կարօտ իւր սիրելիներից, թաղվում է ականայից քո քաղաքի ապականութեանց մէջ, դա քո ձեռքից հարստահարված նախկին երկրագործ, այժմեան ստրկացած մշակն է, որի դուռը ժամանակով շատ մեծ էր քու դռնից, շատ նորա հիւրասէր հարկի տակ քեզ նմանները ասպնջականութիւն են գտել, շատ կարօտներ օգնութիւն, ապաստանարան են գտել:...

Բայց եթէ նորան յաջողվեց այդ թշուառութիւնների մէջ չմեռնել և հայրենիք, ընտանեաց գիրքը վերադառնալ, քեզանից ի՞նչ ժառանգութիւն, ընծայ պիտի տանէ իւր հայրենիքին, իւր ընտանիքին:—Միայն քո քաղաքի անպարկեշտութիւնքը, Սիրենի անբժշկելի ցաւերը, քու արբեցութիւնքը, քո շռայլութիւնքը, որոնցմով այդ թիւնաւորվածը, անարժան անպէտք կը գտնուի գիւղական պարզ, անմեղ կեանքին և աշխատասէր պարապմանց:

Երբ մի ազգային մարմին ձգտում է ինքնագոյութեան, ամենից առաջ նա լրջորէն ուշադրութիւն պէտք է դարձնէ թէ իւր ներքին կենսական ուժերի միաւորութեան կապը ի՞նչ պայմանների մէջ են գտնվում: Առանց այդ միութեան անքակտելի և սերտ համերաշխութեան շատ վտանգաւոր է մտնել մի անսովոր ծանրութեան տակ, որին ոչ մի փտած, անհա-